

J A G ?

Varför låter jag inte någon annan reflektera över mitt konstnärsskap och mina verk? Kanske jag gör det? men görs det?

Varför ska jag likt polisens egna interna utredning reflektera över mitt egna göra?

Varför inte helt sonika låta någon annan göra detta, en extern – kanske mer objektiv, utredning? Och sen lyssnar jag på vad den säger och kommer fram till, och ändrar mig.

Ska jag lyssna på mig själv för att ändra på mig själv? Hur går det till? är det en återvändsgränd?

Självreflektion.

Självinsikt.

Självmedvetenhet.

himla mycket själv

Jag vill inte vara själv, jag vill vara tillsammans.

Tillsammans reflektion.

Tillsammans insikt.

Tillsammans medvetenhet.

Det är som om individualismen har tagit sig in i våra celler och konstruerat om vårt DNA.

Vi ser inte den värld vi inte kan se. Jag kan inte se den. Jag kan inte ens föreställa mig den. Jag hoppas blott på att den finns.

Blind står jag och famlar i mörkret efter en strömbrytare på väggen som egentligen är på en helt annan vägg än den jag står vid.

Jag hittar den inte...

Vi måste släppa in andra i det här ensamma rummet som vi står i, eller lämna vårt egna och gå in i någon annans. Tills vi blir så himla många, helt packat, en kollektiv famlande röra, en förståelse, tills någon av en slump, kanske med rumpan stöter till den där strömbrytaren och helt plötsligt så ser vi, att vi där i mörkret inte är ensamma. Utan finner oss i en enda stor av kram.

Kan en konstnär presentera sitt konstnärskap utan att använda "Jag".

Jag vill... Jag intresserar mig för... Jag vill utforska... Jag gör...

Det här gjorde jag...

Varför är konstnärens Jag så himla viktigt och intressant?

Jag förstår att Jaget är viktigt. Och nått vi behöver prata om.

Det är väl hur vi pratar om det, hur vi konstruerar det och reproducerar ett visst typ av jag, som jag motsätter mig.

Det är när jaget i mötet med ett annat Jag, när jaget blir nått mer. När

subjektiviteten får ett *inter* innan sig. Jag syftar inte på kreerandet av ett vi. Utan om vad, och hur det går till, när vi ser någon annan, lyssnar på någon annan, om ens kort möter någon annan, och jag blir jag och du blir du.

Kan vi inte prata om mikro-utopier? Visioner?

När en skapar ett verk, vad är ens vision?

Vad vill en med sitt skapda verk skapa och hur kan vi tillsammans eventuellt skapa det?

Är verkets värde inneboende eller skapas det av dialogen det upptäcker sig befinna sig i?

Vi är aldrig ensamma.

I mötet med dig är vi oändligt många. Det är jag. Det är du. Det är den bild jag tror du har av mig. Och det är den bild du tror jag har av dig. Sen såklart. Våra egna självbilder och de självbilder vi tror vi har, det är den självbild jag tror du har och den du tror att jag har.

Vi är aldrig ensamma.

Inte ens när vi är själva.

Jaget. Självbilden. Självbildens självbild. Etc.

Jag skapas av dina blickar men jag skapas också av mina egna, såväl blicken på mig själv som den blick jag kastar på dig.

Jag tror vi hade haft ett jag, även om vi aldrig träffat någon, varit där långt ute i skogen helt ensamma. Ett subjekt utan möten med andra subjekt.

Eller, inte ett jag, utan flera, precis som nu, jag.

Vi hade möt oss själva.

Vi hade sett vår egna kropp. Tittat ned på våra ben. Kanske vi hade sett vår spegelbild. I objektifierandet av oss själva, hade jaget, alla våra jag, väckts till liv.

Frågan om varför jag längre inte är negativ utilitarist, har jag inget svar på.

Jag vill här citera en nära vän:

”För att få ta livet av mig, måste jag döda hela min familj och alla mina vänner, så att ingen blir ledsen. Ja och så måste jag mörda alla deras vänner och familjer, för annars blir någon av dem ledsna. Jag måste följaktligen ha ihjäl hela mänskligheten, för att jag ska begå självmord och inget lidande ska finnas kvar.”

mellan våra blickar finns syre, koldioxid och massor med annan skit. Hur vet jag då om din blick inte enbart är ett brytningsfel?

Är det bara jag som har upplevt spegelns lögn, att en i vissa speglar tycker att en själv ser ”åh gud jag är ju jätte snygg, värsta baben ju” och sen att en i vissa andra speglar ser ut som om en frivilligt lagt sig under en lastbil på E4:an.

Hur kan dessa vara samma?

Jag tror inte de är det. Jag är inte säker i alla fall.

Jag pratar inte om dysfori, för det är något helt annat.

Ibland hoppas jag att jag inte pratar

om fenomenologi
för jag vill ju prata om något an-
nat.

Förlåt.

Jag menade aldrig att "jaget" var
oviktigt, utan att jaget inte finns.
Att jaget egentligen är ett till-
sammans, och det är ju väldigt
vackert.

Jag menar att jag tror att den här
idéen om ett essentialistiskt jag,
med ett inneboende sammanhål-
let opåverkansbart egenvärde, är
lite destruktivt för oss, inte bara
för oss:et som vi, intersubjektet,
men också för oss som jag.

Är inte det ordet väldigt vackert?
en vet inte om det är ett vi eller
jag? ni vet inte om ni är inklude-
rade i det, när jag använder det
ordet, oss.

Det är som om vi vaknat upp, och
vi står på en sprinterbana, vi har
våra egna filer och våra egna mål
fast vi egentligen är födda till att
dansa.

Det låter nog väldigt pretentiöst
om jag säger lyssnandets dans.

Det är ingen konst att lyssna, det
är en dans.

Tillsammans reflektion.

Tillsammans insikt.

Tillsammans medvetenhet.

Det vore hybris om jag skulle tro
att jag kan vara tillräckligt in-

siktsfull, reflekterande och medveten av
mig själv.

Jag behöver er, jag tillsammans med dig,
i det här mötet, i den här pretentiösa
dansen som jag kallar det, i den kan vi,
kan oss, hoppas jag, hoppas oss, bli nått
mer än bara insiktsfulla, reflekterande
och medvetna.

Tillsammans är inte en stilla, frusen po-
sition.

Tillsammans är en färd, en rörelse.
framåt, tillbaka, hit och dit.

Tillsammans är färden mot att vara till-
sammans. *Till Samma.*